

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ing. P. B.**, nar. „X“, bytem „X“, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24.5.2012, č.j. 5454/12-1500-506476,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 24.5.2012, č.j. 5454/12-1500-506476, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 15.12.2011, č.j. 192169/11/178940506867, kterou byl žalobce podle § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), vyzván k úhradě nedoplatku ve výši 48 000,- Kč za společnost ENSTA mechanizace s.r.o. spočívající v neuhrazené silniční dani za rok 2009.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení

§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce uvedl, že společnost ENSTA mechanizace s.r.o. po ukončení konkursu nemohla vyvíjet činnost a de facto neexistuje. Tato společnost nedisponuje žádným majetkem. Poukázal na zápis v obchodním rejstříku z něhož mimo jiné vyplývá, že společnost byla z obchodního rejstříku vymazána na základě pravomocného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.10.2006, č.j. 44 K 15/2001-147, a prohlášený konkurs na majetek společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. byl zrušen po splnění rozvrhového usnesení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27.10.2006. Z tohoto důvodu nemohl zřizovat datovou schránku ani do ní přistupovat. Pokud byl platební výměr společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. doručen prostřednictvím datové schránky, nemohli si společníci tento platební výměr vyzvednout. Nemohli mít do datové schránky přístup, protože nemohli vyvíjet činnost. Navíc dávno předtím tuto společnost prodali a nemohli proto vyvíjet činnost související s touto společností. Správce daně nezjistil stav před rozhodnutím o společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. a provedl nesprávné rozhodnutí. Správce daně se rovněž nepřihlásil jako věřitel do konkurzu, a proto je platební výměr účelový. Pokud by byl nárok oprávněný, tak by se vůči žalobci jednalo pouze o 12 000,- Kč, neboť nesplacený vklad v jeho případě činil 12 000,- Kč. Upozornil na to, že v roce 1996 prodali všichni společníci své podíly ve společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. panu M. P., který převzal veškeré účetnictví a vložil na obchodní soud žádost o převedení společnosti, kterou však vzápětí stáhl. Pan M. P. následně rozprodal veškerý majetek společnosti a neprovedl zdanění této transakce.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K výmazu společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. z obchodního rejstříku došlo až dne 15.3.2011 a z těchto informací správce daně vycházel. Poukázal na ustanovení § 29 odst. 1, § 106 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), které v daném případě zakládají ručení žalobce za závazky společnosti. Nesouhlasil s tím, že společníci společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. neměli možnost vyzvednout si platební výměr na daň silniční za rok 2009 a poukázal na ustanovení § 17a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSPD“), § 42 daňového řádu a § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), podle kterých se doručuje písemnost určená právníckým osobám do datové schránky, pokud má osoba tuto schránku zpřístupněnou. Tak tomu bylo i v tomto případě. Společnost ENSTA mechanizace s.r.o. měla v roce 2009 registrována 4 vozidla, která podléhala dani silniční, a po marné výzvě k podání daňového přiznání bylo přistoupeno ke stanovení daně podle pomůcek. Daňová povinnost, která je jako daňový nedoplatek předmětem ručení, se váže ke zdaňovacímu období za kalendářní rok 2009. Bylo proto vyloučeno, aby ji správce daně přihlásil do konkurzu, neboť ten byl v době vzniku této povinnosti již ukončen. Vklad žalobce do základního kapitálu společnosti ve výši 25 000,- Kč byl podle výpisu z obchodního rejstříku splacen pouze do výše 13 000,- Kč, stejně jako u ostatních tří společníků. Souhrn nesplacených částí vkladů všech společníků ke dni výmazu společnosti činil 48 000,- Kč, což je výše ručení žalobce.

V replice žalobce setrval na svém dosavadním stanovisku nezákonnosti vydaných rozhodnutí a požádal o výslech svědka V. V., bývalého společníka společnosti ENSTA mechanizace s.r.o., který mohl objasnit mnohé skutečnosti. Dle žalobce neexistuje zákon, které by nařizoval vlastnit počítač a přihlašovat se do datové schránky. Nebyl mu rovněž předložen žádný doklad z evidence vozidel, kde je uvedeno, že v daném období tato společnost vlastnila uvedená vozidla. Mohlo dojít k omylu, neboť existuje ještě společnost ENSTA spol. s r.o. Společnost po ukončení konkurzu nemůže fungovat, má být zlikvidována a nemůže tedy vyvíjet činnost a tvořit zdanitelné položky.

Při jednání žalobce odkázal na znění žaloby a repliky a uvedl, že společnost ENSTA mechanizace s.r.o. byla dne 27.10.2006 zrušena po ukončení konkurzu, a tudíž má za to, že od této doby neexistovala. Z tohoto důvodu tato společnost nevykonávala žádnou činnost a nemohla jí svědčit ani žádná daňová povinnost. Tento názor žalobce zastává i s ohledem na fakt, že k vymazání této společnosti z obchodního rejstříku došlo až následně. Dále zdůraznil, že neměl přístup do datové schránky této společnosti, ostatně o tento přístup neměl ani zájem, když společnost se nacházela po ukončeném konkursním řízení. Vedle toho zdůraznil, že zhruba rok po existenci dotyčné společnosti odešel z této společnosti a společnost nadále v zásadě vedl pan V. V. Dále uvedl, že mu není ani známo, kolik vozidel dotyčná společnost vlastně vlastnila, když v této společnosti, v níž sice byli čtyři společníci, měl rozhodující slovo právě pan V. s podílem 51%. Považuje za nespravedlivé, aby se správce daně ve věci placení daně za dotyčnou společnost obracel jen na něj, popřípadě na pana A. P., který je ovšem nesolventní, takže žalobce by měl být pro správce daně snadným objektem, třebaže ve společnosti figurovali ještě další dva společníci. Trvá na tom, že svůj obchodní podíl dotyčné firmě po faktické stránce prodal, a proto ztratil možnost jakékoliv kontroly nad touto společností, když kontrolu v ní získal M. P. Na dotaz soudu, zda žalobce věděl, zda dotyčná společnost je v konkursu a zda byl v kontaktu s jejím konkursním správcem, žalobce uvedl, že o této skutečnosti věděl, ovšem nebyl v kontaktu s jejím konkursním správcem, když s ním byl v kontaktu V. V.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že v rozhodné době společnost ENSTA mechanizace s.r.o. měla evidována čtyři vozidla, a proto jí svědčila daňová povinnost k dani silniční. Trval na tom, že tato společnost měla svoji datovou schránku aktivní, a proto bylo v souladu se zákonem ze strany správce daně doručováno právě do její datové schránky. Do této schránky byl doručován i platební výměr na příslušnou daň včetně výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Dále podotkl, že daňová pohledávka nemohla být přihlášena do konkursu, neboť konkurs byl již zrušen, a proto správce daně se legitimně mohl obrátit na její společníky. Vycházel přitom v souladu se zákonem z údajů zapsaných v obchodním rejstříku, v němž nebyla zachycena změna ve společnících, jak tvrdí žalobce z hlediska faktické stránky, a proto se správce daně mohl obrátit s požadavkem na úhradu dotyčné daňové povinnosti na žalobce jakožto ručitele dotyčné společnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí

dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že správce daně opatřil výpis z databáze evidence vozidel, ze kterého je zřejmé, že i v roce 2009 měla společnost ENSTA mechanizace s.r.o. registrována nákladní vozidla, a to LIAZ 100.45, rz „X“; TATRA 148 P 6x6 VD 6, rz „X“; UTVA PP 30 K1, rz „X“; DESTA NPT 20.07, rz „X“, všechny s vyšší nejvyšší povolenou hmotností více než 3,5 tuny. Výzvou ze dne 16.9.2010 vyzval správce daně společnost ENSTA mechanizace s.r.o. k podání přiznání k dani silniční za rok 2009. Dne 27.10.2010 vydal správce daně platební výměr na daň silniční za rok 2009 v němž vyměřil podle zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o silniční dani“), daň silniční společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. v celkové výši 138 930,- Kč. Tento platební výměr byl odeslán do datové schránky společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. dne 27.10.2010 a doručen uplynutím lhůty k vyzvednutí dne 6.11.2010. Výzvou k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 14.12.2010 správce daně vyzval podle § 73 odst. 1 ZSDP společnost ENSTA mechanizace s.r.o. k úhradě nedoplatku na daň silniční v celkové výši 457 792,- Kč, která byla odeslána do datové schránky této společnosti dne 14.12.2010 a doručena uplynutím lhůty k vyzvednutí dne 24.12.2010. Následně byla vydána a doručena výzva žalobci k úhradě nedoplatku ve výši 48 000,- Kč. Z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že společnost ENSTA mechanizace s.r.o. zanikla dne 15.3.2011, přičemž splacený vklad čtyř společníků u každého společníka činil 13 000,- Kč. Mezi společníky je uveden i žalobce, přičemž všichni čtyři společníci byly zároveň i jednateli. Právním důvodem výmazu z obchodního rejstříku bylo pravomocné usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.10.2006, č.j. 44 K 15/2001-147, kterým byl konkurs prohlášený na majetek společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. zrušen po splnění rozvrhového usnesení. Usnesení nabylo právní moci dne 27.10.2006.

Soud se nejprve zabýval oprávněností vyměřit silniční daň společnosti ENSTA mechanizace s.r.o.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 věta druhá zákona o silniční dani, ve znění účinném pro rok 2009, bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o dani silniční poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která

a) je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu,

b) užívá vozidlo, v jehož technickém průkazu je zapsána jako provozovatel osoba, která zemřela, zanikla nebo byla zrušena, anebo vozidlo, jehož provozovatel je odhlášen z registru vozidel.

Podle § 8 odst. 1 zákona o silniční dani u vozidel vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1. Poplatníci daně z těchto vozidel podávají daňové přiznání podle § 15 u místně příslušného správce daně.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.5.2006, 2 Afs 101/2005, www.nssoud.cz, uvedl, že: „Ze skutečnosti, že silniční daní se zdaňuje užívání pozemních komunikací, podle přesvědčení soudu nelze v projednávané věci dovodit, že když stěžovatel předmětné vozidlo neužíval, nemohla mu tato daň být vyměřena.... Jinak řečeno, jakkoliv silniční daň představuje daň majetkového typu, její smysl spočívá především ve vytvoření peněžních prostředků k financování dopravní infrastruktury, což platilo i v době před zřízením Státního fondu dopravní infrastruktury (viz citovaná důvodová zpráva k návrhu zákona o dani silniční). Takto je nutno vnímat smysl zdaňování prostřednictvím silniční daně, obsažený v citovaném ustanovení § 1. Výklad stěžovatele tento smysl podstatně překračuje a byl by reálně použitelný pouze tehdy, jestliže by tato daň byla koncipována zcela odlišným způsobem, a to v podstatě jako poplatek, což především znamená, že by muselo být zákonem přesně upraveno, jakým způsobem by byla dosažena určitá míra reciprocity mezi užíváním pozemních komunikací a mezi jejím zpoplatněním, což je typické např. pro dálniční poplatky nebo mýtné. Tento postup se však, jak již bylo zmíněno výše, pojmově vymyká principu zdanění. Ambice zákonodárce jdoucí v tomto směru tedy zjevně nelze vysledovat, a to žádnou z možných interpretačních metod aplikovaných zákonných ustanovení.“

Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.7.2008, 7 Afs 64/2008, www.nssoud.cz, uvedl, že: „Pro vznik a trvání daňové povinnosti k dani silniční u vozidel s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun (znění účinné do 3.7.2008 – pozn. soudu), určených výlučně k přepravě nákladů a registrovaných v České republice, je irrelevantní, zda jde o vozidla „určená k podnikání“ nebo o vozidla „používaná k podnikání“; tato vozidla jsou předmětem daně silniční vždy (§ 2 odst. 1 věta druhá zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční).... Rozhodnou skutečností není okolnost, pokud poplatník daně sám fakticky neprovozuje dotčené vozidlo v průběhu zdaňovacího období, např. pro technickou závadu, resp. dočasnou nezpůsobilost k provozu.“

V dané věci bylo z evidence vozidel zjištěno, že na společnost ENSTA mechanizace s.r.o. jsou registrována vozidla podléhající silniční dani, neboť splňují kritéria uvedená v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, a to bez ohledu na to, zda byla společnost fakticky užívána, neboť to na vznik daňové povinnosti nemá vliv. Vzhledem k tomu, že společnost ENSTA mechanizace s.r.o. byla v daňovém řízení zcela nečinná, neměl správce daně k dispozici jinou možnost, než vyměřit silniční daň podle pomůcek ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 ZSDP. Dle tohoto ustanovení nebylo-li podáno daňové přiznání nebo hlášení, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení včas, a to ani po výzvě správce daně, nebo nebyly-li na výzvu ve stanovené lhůtě odstraněny vady, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, které má k dispozici, anebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Tak se v daném případě stalo vydáním platebního výměru a soud nemá pochybnosti o jeho důvodnosti.

K námitce neručení, resp. ručení maximálně do výše 12 000,- Kč, za společnost ENSTA mechanizace s.r.o. ze strany žalobce soud poukazuje především na ustanovení § 106 odst. 2 obchodního zákoníku. Dle tohoto ustanovení společníci ručí společně a nerozdílně za

závazky společnosti do výše souhrnu nesplacených částí vkladů všech společníků podle stavu zápisu v obchodním rejstříku. Zápisem splacení všech vkladů do obchodního rejstříku ručení zaniká. Zaplacením kterémukoliv z věřitelů ručení nezaniká ani se nesnižuje jeho rozsah. Plnění za společnost poskytnuté z důvodu ručení se započítává na splacení vkladu toho společníka, který plnění věřiteli poskytl, a není-li to možné, může společník požadovat náhradu od společnosti. Nemůže-li dosáhnout této náhrady, může požadovat náhradu od společníka, jehož vklad nebyl splacen, jinak od každého ze společníků v rozsahu jeho účasti na základním kapitálu společnosti.

Z uvedeného ustanovení § 106 odst. 2 obchodního zákoníku vyplývá, že společník ručí za závazky společnosti, tedy včetně daňových povinností, do výše nesplacených vkladů všech společníků dohromady, neboť tito ručí společně a nerozdílně. Společník se pak může domáhat na společnosti případně na ostatních společnících toho, co hradil nad rámec svého nesplaceného vkladu. Nedůvodnou je tedy námitka, že žalobce neručí za závazky společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. a pokud ano, pak jen do výše nesplaceného vkladu, neboť toto stanovisko je v rozporu s ustanovením § 106 odst. 2 obchodního zákoníku. Podle § 56 odst. 6 věta první obchodního zákoníku po zániku společnosti ručí společníci za závazky společnosti stejně jako za jejího trvání. Dále je nutno poukázat i na ustanovení § 171 odst. 2 daňového řádu podle kterého zanikne-li daňový subjekt bez právního nástupce, povinnost ručitele uhradit nedoplatek tím není dotčena. Daňová povinnost vznikla před zánikem společnosti dne 15.3.2011, neboť společnost zaniká podle § 68 odst. 1 obchodního zákoníku až ke dni výmazu z obchodního rejstříku. Soud na okraj poznamenává, že žalobce ze zákona ručí pouze do výše částky 48 000,- Kč, k jejíž úhradě byl vyzván, ačkoliv daňová povinnost společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. je mnohonásobně vyšší a vzhledem k jejímu zániku již zřejmě nikdy nebude vymožena.

Žalobce se dále mýlí, pokud má za to, že mělo dojít automaticky s právní mocí usnesení, jímž byl konkurs zrušen, k zániku společnosti, neboť podle § 45 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, dochází zrušením konkursu pouze k zániku účinků konkursu a tím i k opětovnému nabytí oprávnění pro orgány společnosti. Zrušení konkursu tedy samo o sobě zánik společnosti neznamená. Existence společnosti (končící až výmazem) naopak znamená, že po celou dobu své existence může nabývat práv a povinností, včetně daňových, jako tomu bylo v daném případě.

Z tohoto důvodu také nelze akceptovat námitku, že žalobce nemohl přistupovat do datové schránky, neboť k tomu byl od zrušení konkursu oprávněn a měl své právo uplatnit, pokud chtěl předejít negativním důsledkům, které z toho pro společnost mohly vést. Soud poukazuje na ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ze kterého vyplývá, že ministerstvo vnitra zřizuje bezplatně a bez žádosti datovou schránku právníkům osobám zapsaným v obchodním rejstříku, ke kterým patří i společnost ENSTA mechanizace s.r.o. Přístupové údaje jsou doručovány do vlastních rukou osobám, které jsou oprávněny v té době za společnost jednat. Z toho pak vyplývá, že mohla být zřízena a aktivována datová schránka, aniž by to žalobce věděl. Z doručenek k datovým zprávám, jak je soud referoval shora, vyplývá, že datová schránka společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. byla aktivní a podle § 17a ZSDP, účinného v době doručování listin společnosti ENSTA mechanizace s.r.o., se adresátovi, který má zpřístupněnu datovou schránku, doručuje přednostně podle zvláštního zákona. Tímto zvláštním zákonem je zákon o elektronických úkonech, který v § 17 odst. 3 a 4 mimo jiné

uvádí, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty. Toto doručení má podle § 17 odst. 6 zákona o elektronických dokumentech právní účinky doručení do vlastních rukou. V daném případě bezpochyby bylo doručováno do aktivní datové schránky společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. a z důvodu nepřihlášení se došlo k doručení fikcí, která má právní účinky doručení do vlastních rukou.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o zániku jeho účasti ve společnosti prodejem jeho obchodního podílu již v roce 1996. Jak vyplývá z obchodního rejstříku žalobce byl jako společník a jednatel této společnosti veden až do jejího zániku dne 15.3.2011. Podle § 29 odst. 1 obchodního zákoníku proti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, nemůže ten, jehož se takový zápis týká, namítat, že tento zápis neodpovídá skutečnosti. Toto ustanovení upravuje princip materiální publicity zapsaných skutečností v obchodním rejstříku, nazývaný též principem dobré víry (veřejné důvěry) v zapsané skutečnosti. Podle tohoto principu se stav zápisu v obchodním rejstříku bude považovat za stav skutečný pro všechny, jimž není známo, že rejstříkový stav není v souladu se skutečným právním stavem (že realita je jiná než zapsaný stav - jednatel již není jednatelem, společník již není společníkem apod.). V dané věci jednoznačně v souladu s principem dobré víry jednal správce daně, když vycházel ze stavu v obchodním rejstříku. Pokud žalobce převedl svůj obchodní podíl, bylo jeho zájmem, stejně jako zájmem nabyvatele, aby tato změna byla promítnuta v obchodním rejstříku. Pokud žalobce nezajistil soulad stavu faktického se stavem v obchodním rejstříku od roku 1996 do roku 2011, musí nést odpovědnost za svou liknavost. V dané věci tak správce daně správně vycházel ze zápisu v obchodním rejstříku a podle něho určil ručitelství na silniční dani za společnost ENSTA mechanizace s.r.o.

Soud v dané věci konstatuje, že byly splněny požadavky daňového řádu zakotvené v ustanovení § 171 odst. 1, odst. 3 daňového řádu, neboť obchodní zákoník u žalobce založil povinnost ručení, která trvá i po zániku společnosti ENSTA mechanizace s.r.o. Žalobce byl vyzván k úhradě nedoplatku, když před tím byla k úhradě bezúspěšně vyzvána společnost ENSTA mechanizace s.r.o. a nedoplatek pro zánik této společnosti by nemohl být vymáhán.

Soud neprováděl ve věci žalobcem navržené dokazování, neboť jak shora patrně, případné okolnosti převodu obchodního podílu žalobce na další osobu by nemohlo mít s ohledem na nepromítnutí této skutečnosti v obchodním rejstříku na právní posouzení věci vliv.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému náhradu za cestovné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži

daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestové žalovanému přiznávány, došlo by dle soudu k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová